

Yarın mahşerde annem dinimi öğretmedi diyeceksin

Hüseyin Bey: “Üstad Hazretlerine ait olan, ‘Mevlânâ’nın zamanında yaşasaydım Mesnevî yazardım’ sözünü açıklar mısınız? Bu söz nerede geçiyor?”

Zamanın gidişâtına ve ihtiyacına göre dîn hizmetlerinin de değişik metotlar istediğini Üstad Bedüzzaman Hazretleri bu vecîz ifâdesiyle bildirmiştir.

Bu ifadeyi Son Şahitler’de Ermenek eşrafından Ahmet Gümüş Ağabeyin hâtıralarında buluruz.

Gerek Ahmet Gümüş Ağabeye ve merhum annesine, gerekse muhterem annelerimize rahmet duâsı olur ümidiyle, bu sözü bir ölçüde yaşadıklarıyla tefsîr eden Ahmet Gümüş Ağabeyin hâtıralarından bir bölümünü kendisinden dinleyelim:

“Bir gün sabah namazı vakti annem beni sabah namazına kalkmam hususunda zorladı. Ben ise, tembelliğimden gelen müdafaa ile: “Bana ne öğrettiniz de namaz kılayım? Kur’ân okumasını bilmiyorum. Namaz sûrelerini de tam öğrenemedim ki, doğru namaz kılayım” dedim.

Annem namazı bitirdi. Duâsını yaptı. Bana dedi:

“Benim günahım başımdan aşkın. Yarın mahşerde, ‘Annem bana dînimi öğretmedi’ diyeceksin. Ben senin dînî bilgilerini öğretmedikten sonra hiçbir okula göndermem. (Ben o zaman ilk okulu yeni bitirmiştım.) Ben yarın öldüğümde mezarımın başında bir Fatiha da okumasını bilmeyeceksin.”

Annem beni medrese tahsili yapmış ehl-i hal bir kimse olan eniştesi Molla Mehmet Efendi’de okumam için teyzeme teslim etti.

1952-1953 yılı Ermenek Ortaokuluna devama başladım. Boş derslerimizin birisinde arkadaşlarla dışarıda çalışırken, eski bir Kur’ân sayfası gördüm. Onu aldım. Kitabımın içine koydum. Zil çalınca sınıfa girdik. Dersimiz yine boştu. Muavin sınıfa girdi. Benim sıraya yaklaştı. Kitabımın arasında o eski Kur’ân sayfasını görünce:

“Bu Arap yazısı sende ne arıyor? Sen Türk’sün!” dedi.

Ben de: “Bu Kur’ân sayfasıdır. Kur’ân okumasını biliyorum. Ona sonsuz hürmetim

vardır” diye cevap verdim.

Bir gün, İbrahim Koynuk bana Risâle-i Nur’dan ve Bedüzzaman Hazretlerinden bahsetti. Ben de hürmeten dinledim. Arkadaşlığımız devam etti. Bir gün beraber ders çalışırken, İnebolu baskısı teksirle basılmış, Bedüzzaman Saîd Nursî’nin Tarihçe-i Hayat’ı elime geçti.

Risâle-i Nûr’u okumak ve müellifini görmek için bende şiddetli bir arzû uyandı. Hayalimde, “aradığım zat budur, arzu ettiğim Kur’ân tefsîri budur” diye tahmin ettim.

1954 yılında Üstad Saîd Nursî Hazretlerinin Barla’da olduğunu öğrendim. Kurban Bayramına bir gün kala Üstad’ın Barla’daki evine vardım. Zübeyir Abi çıktı. Isparta’dan Bayram Abinin bana emanet ettiği emanetleri verdim. Kendimi tanıttım. Abdestli olduğumu, fakat henüz namaz kılmadığımı söyledim. “Kardeşim, Üstadımız mescitte tesbîhâtını yapıyor. Sen yanına yaklaşma” dedi.

Ben müezzin mahfelinde namazımı kılarken Üstad mescitten ayrıldı. Namazı bitirdim. Zübeyir Abi ile Ceylan Abinin odasına girdim. Çağırdı.

“Hoş geldiniz!” dedi. Babamı, annemi ve Zübeyir Abinin babasını, annesini sordu.

Yatsı namazını Üstad’la birlikte mescitte kıldık. Sabah namazını da öyle. Bayram namazı için Büyük Câmîye Ceylan Abiyle gittim. Sonra Üstadımızın yanına geldim. Üstad Hazretleri benim İmam Hatip Okuluna devam edeceğime çok memnun oldu.

“Ben o okulları, eski zamanın mübârek medreseleri olarak kabul ediyorum” dedi. “Hazret-i Mevlânâ benim zamanımda gelseydi, Risâle-i Nûr’u yazardı. Ben de Hazret-i Mevlânâ zamanında gelseydım, Mesnevî’yi yazardım. O zaman hizmet Mesnevî tarzındaydı. Şimdi Risâle-i Nûr tarzındadır” dedi.¹

Evet, Kur’ân’a hürmetin kırıldığı bu asrın hizmet metodu Risâle-i Nûr tarzında idi. Akılların ve kalplerin sağlam olduğu geçtiğimiz bin yıldan beri ise, Hazret-i Mevlânâ’nın Mesnevî’si gönülleri şâd etmeye yeterli oluyordu. Fakat gönüllerin sönükleştiği, akılların ve kalplerin de maddeye ve dünyaya çevrilmek istendiği ve îmânî şüphe ve vesveselerle susturulmak istendiği asrımız insanına tehlike oranında büyük çaplı, akla ve kalbe berâber hitap edebilen, düşüncede felsefeye meydan okuyan bir eser lâzımdı. İşte Risâle-i Nûr’un asrımızda icrâ ettiği hizmet tarzı bu idi.

Bu sözle, Hazret-i Mevlânâ’nın da, Hazret-i Bedüzzaman’ın da taraf-ı İlâhîce istihdam edilmiş birer Müceddid olduklarını ve her birinin kendi zamanlarında yeri doldurulamayan dev-âsâ bir hizmet tarzı ortaya koyduklarını anlıyoruz.

Dipnotlar:

1- Şahiner, Necmettin, Son Şahitler, 1/318.